

МЛАДЕЖКО ЧЕТИВО

Год. IX

Мартъ, 1932 г.

Кн. 6.

Ив. Вазовъ

Ив. Вазовъ

Презъ една мразовита нощъ *)

20-и февруарий. Къснитъ студове на тая зима се усилваха повече и повече отъ севернитъ вѣтрове, които духаха непрестанно отъ две недѣли насамъ. Дунавътъ бѣше замръзналъ; единъ дебелъ пластъ ледъ бѣше облѣкълъ като въ медна броня величествената рѣка. Мѣстото, гдето другъ пѣтъ се синѣха гордитъ вълни на Дунава, сега бѣше една бѣла поляна, която на югъ се свършваше съ високъ брѣгъ, гдето грачеха чавкитъ, а на северъ се сливаше съ безкрайната влашка равнина. Въмѣсто паракоритъ и лодкитъ, които другъ пѣтъ кръстосваха и бърчеха безшумнитъ струи на Дунава, сега, като по единъ естественъ, създаденъ отъ памти-вѣка мостъ, скърцаха кола, чернѣха се пѣтници, които безстрашливо презъ вкамененитъ и безчувствени

*) Изъ „Немили—недраги“.